

สัมมาทิฏฐิระดับทานกุศล

การให้ทานที่จะเป็นสัมมาทิฏฐิ คือทิฏฐิซุกรม การทำความเห็นให้ตรง
ต้องไม่เป็นฉันทะทานัง ไม่ให้ทานลำเอียงเพราะรัก
ลำเอียงเพราะโกรธ
ลำเอียงเพราะหลง ลำเอียงเพราะกลัว
ไม่ใช่ให้ตามประเพณี ให้สืบตามๆกันมา
ไม่ใช่ให้เพราะหวังสุคติโลกสวรรค์
ไม่ใช่ให้เพราะรู้สึกสบายใจ เป็น โสมนัส
ทานที่จะเป็นสัมมาทิฏฐิ ต้องเป็น อโลภทานัง อโทสทานัง อโมหทานัง
จิตตลังการทานัง ประดับจิตตกแต่งจิตไปสู่ศีล สมาธิ ปัญญาที่ถูกต้อง

การให้ทาน การรักษาศีล เป็นสัมมาทิฏฐิระดับ
กัมมัสสกตาสัมมาทิฏฐิ รู้ชัดเหตุกรรมผลของกรรม
เป็น โลกียสัมมาทิฏฐิ
เป็นสัมมาทิฏฐิที่ให้ผลแก่รูปขันธ์ สัญญาขันธ์
สังขารขันธ์ วิญญาณขันธ์

การเลื่อมใสแน่วแน่ในธรรมะ ต้องเป็นความ
เลื่อมใสที่ยังรากลงสู่ปัญญาใน โลกุตตระ

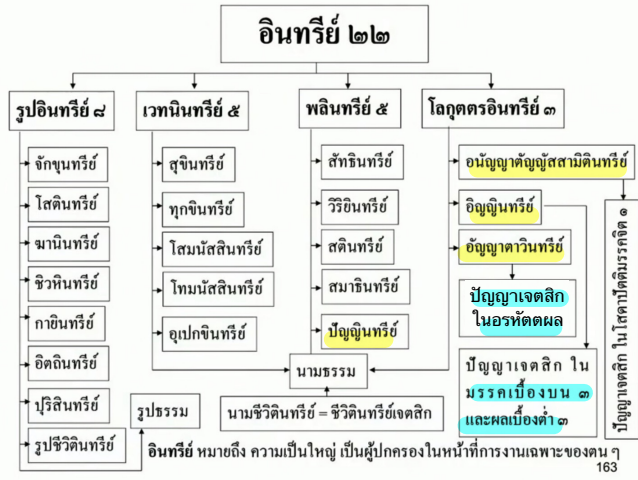
การให้ทาน การรักษาศีล การเจริญสมาธิ ที่จะดำเนินไปตรง
สู่ทางพ้นทุกข์ หรือการเจริญวิปัสสนาที่จะดำเนินไปตรงสู่ความพ้นทุกข์
จะต้องชัดเจน เป็นทิฏฐิซุกรม ไม่มีกิเลสแอบแฝงในการดำเนินชีวิต

ปัญญา

เป็นชื่อของปัญญาทั้งหมด

ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์
 ปัญญาพละ
 ปัญญินทรีย์
 สัมปชัญญะ
 วิมังสิทธิบาท
 ทิฏฐิวิสุทธิ
 กังขาวิตรณวิสุทธิ

ปัญญาใน โลกีย กับปัญญาใน โลกุตตระ ทั้งหมดคือสัมมาทิฏฐิ

อัญญาินทรีย์ มรรคเบืองบน ๓ ได้แก่ สกทาคามิมรรค อนาคามิมรรค อรหัตตมรรค ผลเบืองต่ำ ๓ ได้แก่ โสดาปัตติผล สกทาคามีผล อนาคามีผล

ลำดับการแสดงธรรมของพระพุทธเจ้าจะทรงสอนเรื่องอกุศลก่อน
ค่อยสอนเรื่องกุศล ตัวอย่างเช่นเรียนเรื่องจิต เป็นอกุศลจิตก่อน
หรือในมงคลสูตร สอนเรื่องอกุศลก่อน

เวลาสอนอริยสัจ
สอนทุกข์ก่อน บอกผลก่อน
สอนสมุทัย บอกเหตุ
สอนนิโรธ บอกผล
สอนมรรค บอกเหตุ

เพิ่มเติม

กัมมัฏฐกตาสัมมาทิฏฐิ
ฌานสัมมาทิฏฐิ
วิปัสสนาสัมมาทิฏฐิ

ปัญญา ๓ ระดับนี้เป็น โลกียสัมมาทิฏฐิ

ทสวัตถุสัมมาทิฏฐิ ๑๐ อยู่ในส่วนของกัมมัฏฐกตาสัมมา
ทิฏฐิ เป็น โลกียสัมมาทิฏฐิ

กวฬิงกาโร กวฬิงการาหาร	อาหารที่เป็นคำๆ สารอาหารในคำข้าว อาหารเป็นคำๆไม่ได้ แท้ที่จริงแล้วท่านหมายถึงตัวสารอาหาร คำสอนตรงนี้เป็นสมมติบัญญัติ
กพฬ อาหาร กพฬิงการาหาร	สิ่งที่เป็นคำๆ (โดยสมมติ) สิ่งที่ถูกกลืนกิน อาหารที่เป็นคำๆ
กวฬิงกาโร อาหาโร	อาหารรูปพร้อมทั้งที่ตั้ง อาหารคือสารอาหารที่รักษาอัฐภาพ กล่าวคือทำให้อัฐภาพ ของเหล่าสัตว์ที่บริโภคอาหารเป็นคำๆ เป็นไปได้นาน กวฬิงการาหาร คือสารอาหารในคำข้าวที่มีของหวาน ของคาวเป็นต้นเหล่านี้โดยอาศัยและนับเนื่องในคำข้าว จึงมีความหมายถึงสารอาหารที่แยกมาจากคำข้าวอีกทีหนึ่ง แปลว่าคำข้าวก็ได้ หรือแปลว่าสารอาหารในคำ ข้าวก็ได้

ฉานจิต มีพลังมากกว่าจิตธรรมดา ทำให้จิตชรูปมีความผ่องใส

	<p>อาหารที่ถูกไฟธาดูย่อย</p> <ol style="list-style-type: none">๑. ถูกพยาธิกิน๒. ถูกไฟในท้องเผาผลาญ๓. ส่วนที่เป็นโปรตีน๔. ส่วนที่เป็นไขมัน๕. ส่วนที่เป็นสารอาหาร <p>ไฟธาดูเผาทุกๆจุลินทรีย์ทำให้อาหารแตกตัว อาหาร จึงวิ่งไปได้ทั่ว ในอวัยวะน้อยใหญ่ (ไม่ได้วิ่งจริง)</p> <p>บททวนเรื่อง สัมมาทิฎฐิสูตร อาหาร ๔ ep 167</p>
--	--

คำถาม

อาหารรูปกับอาหารชรูปต่างกันหรือไม่
คำว่าอาหารรูป กับ อาหารชรูป ไม่ต่างกัน

หากกินอาหารแล้วอาหารไม่ย่อย อาหารนั้นจะเรียกว่าอะไร

อาหารที่กินเข้าไปตราบ ไตที่ไม่ย่อย ก็เรียกพหิตท โอชา ยังเป็น
อาหารภายนอกร่างกาย เป็นอตุชรูป
หากกลายเป็นสารเล็กๆแล้วแผ่ซึมซาบเข้าไปจึงเรียกอาหารชโอชา

ถ้าจำคำศัพท์ไม่ได้ ความสำคัญของอาหารที่เราจะระลึกเป็นอย่างไร

จำคำศัพท์ไม่ได้ไม่เป็นไรแต่ให้เข้าใจว่า กรณีที่เรากินอาหาร พระพุทธเจ้าสอนให้
เรามนสิการประดูกินเนื่อบุตร เพื่อละรสถัณฑา ความยินดีพอใจในการกิน

สิ่งที่มนุษย์ต้องการจริงๆที่จะทำให้กายอยู่ได้ คือสารอาหารที่เข้าไปหล่อเลี้ยง
กระแสชีวิต ที่ไปบำรุงดูแล ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เป็นปัจจัยเกื้อหนุนทำให้กายนี้อยู่
ได้ ทั้งกายที่เกิดจากกรรม จิต อตุ อาหาร
กายนี้ดำเนินอยู่ได้เพราะอาศัยอาหารที่กินเข้าไป
พระพุทธเจ้าสอนปัจจัยสันนิสตีตศีล ญาณสังวร เพื่อให้มีปัญญาวิจยแยกแยะ
ไม่ใช่กินด้วยตัณฑา

สัจจวาร

สัจจวาร

[๑๑๕] ท่านพระสารีบุตรตอบว่า พึงมีอยู่ ท่านผู้มีอายุ เมื่อใดอริยสาวกรู้ชัดซึ่งทุกข์ ทุกขสมุทัย ทุกขนิโรธ ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทา แม้ด้วยเหตุเพียงเท่านี้ อริยสาวกรู้ชื่อว่าเป็น สัมมาทิฐิ ... มาสู่พระสัทธรรมนี้ ก็ทุกข์เป็นไฉน? ได้แก่ ความเกิด ความแก่ ความตาย ความ แห้งใจ ความพิโรธพิน ความไม่สบายกาย ความเสียใจ ความคับแค้นใจ ความประจวบกับ สิ่งไม่เป็นที่รัก ความพลัดพรากจากสิ่งเป็นที่รัก ปราศจากสิ่งใดไม่ได้สมหวัง แต่ละอย่างๆ ล้วน เป็นทุกข์ โดยย่อ อุปาทานชั้นทั้ง ๕ เป็นทุกข์ อันนี้เรียกว่า ความทุกข์ ก็ทุกข์สมุทัยเป็นไฉน? ได้แก่ ตัณหาอันทำให้เกิด ในภพใหม่ ประกอบด้วยความกำหนัด ด้วยสามารถแห่งความเพลิน เพลิดเพลินยิ่ง ในอารมณ์นั้นๆ คือ กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา อันนี้เรียกว่า ทุกขสมุทัย ทุกขนิโรธเป็นไฉน? ได้แก่ความดับด้วยสามารถแห่งความสárosก โดยไม่เหลือ ความสละ ความ วาง ความปล่อย ความไม่พัวพัน แห่งตัณหานั้นแหละ อันนี้เรียกว่า ทุกขนิโรธ ทุกขนิโรธ- *คามินีปฏิปทาเป็นไฉน? ได้แก่ อริยมรรคประกอบด้วยองค์ ๘ นี้แหละ คือ ความเห็นชอบ ... ความตั้งใจชอบ อันนี้เรียกว่า ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทา ดูกรผู้มีอายุ เมื่อใด อริยสาวกรู้ชัดซึ่งทุกข์ ทุกขสมุทัย ทุกขนิโรธ ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทาอย่างนี้ๆ เมื่อนั้น ท่านจะระาคานุสัย ... แม้ด้วยเหตุ เพียงเท่านี้ อริยสาวกรู้ชื่อว่าเป็นสัมมาทิฐิ มีความเห็นดำเนินไปตรงแล้ว ประกอบด้วยความ เลื่อมใสอันแน่วแน่ในธรรม มาสู่พระสัทธรรมนี้.

สัมมาทิฐิ จะบริบูรณ์ที่อริยสัจ ๔

การดำเนินที่ทำให้เห็นอริยสัจได้จริง นี้เป็นจุดหมายของพุทธบริษัทที่ควรกระทำ ให้เกิดให้มีขึ้น

ทุกขสัจจะ เห็นทุกข์แล้ว ใจเป็นสุข

ความทุกข์ ๑๒ กอง

ชาติทุกข์ ชราทุกข์ มรณทุกข์
ความโศก ความร่ำไรรำพัน ความทุกข์กาย ความทุกข์ใจ
ความคับแค้นใจ ความประสบกับสิ่งไม่เป็นที่รัก
พลัดพรากจากสิ่งที่รัก บรรณาสิ่งใดไม่ได้สิ่งนั้น
โดยย่อ อุปาทานชั้น ๕ เป็นทุกข์

ความเกิดเป็นทุกข์อย่างไร

ความเกิด ความก่อเกิด ความหยั่งลงเกิด ความบังเกิดขึ้น
ความเกิดเฉพาะ การปรากฏแห่งชั้น ๕
ความได้อายตนะครบ นี้เรียกว่าความเกิด
การที่เราได้กระแสชีวิตมา ได้รูปขันธ์ เวทนา สัญญา สังขาร
วิญญาณ การเกิดขึ้นของขันธ์ทั้งหลายนี้เป็นทุกข์

ในตัวของมันเองเป็นทุกข์ ทั้งทุกข์ทุกข์ วิปริณามทุกข์ สังขารทุกข์
ทุกข์ ๑๑ กอง

๙๘. อัมพปาลีเถรีคาถา

แต่ก่อน ผมของข้าพเจ้ามีสีดำเหมือนสีแมลงภู่ มีปลายผมงอน เดี่ยวนี้ผมเหล่านั้น กลายเป็นเสมือนปานปอเพราะชรา พระดำรัสของพระพุทธเจ้า ผู้ทรงเป็นสัจจวาที ไม่มีแปรเป็นอื่น. (เพราะตรัสไว้ว่า รูปทั้งปวงไม่เที่ยง ถูกชราครอบงำ ฯ)

แต่ก่อน มวยผมของข้าพเจ้าเต็มด้วยดอกไม้หอมกรุ่น เหมือนผอบที่อบกลิ่น เดี่ยวนี้ผมเหล่านั้นมีกลิ่นเหมือนขนแกะเพราะชรา พระดำรัสของพระพุทธเจ้า ผู้ทรงเป็นสัจจวาที ไม่มีแปรเป็นอื่น. (สัจจวาทีวณฺโณ อนญฺจตา)

แต่ก่อน ผมของข้าพเจ้าตก งามด้วยปลายผมที่รวบไว้ด้วยหวี และเข็มเสียบ เหมือนป่าไม้ที่ปลูกไว้เป็นระเบียบ เดี่ยวนี้ผมนั้นบางลง ๆ ในที่นั้น ๆ เพราะชรา

ความแก่เป็นทุกข้ออย่างไร

ชราคือความแก่ ภาวะแห่งความแก่ ฟันหัก ผมหงอก ฟันหัก หนั่งเหี่ยวย่น สรีระโค้งงอ แท้จริงแล้วมีความแก่อยู่ตลอดเวลา

มรณะทุกข์เป็นอย่างไร

ความเคลื่อนไหว ภาวะแห่งความเคลื่อนไหว ความแตกทำลาย ความหายไป มฤตยู การทำกาล การทำลายแห่งชั้นันท์ การขาดแห่งชีวิตินทรีย์แปรว่ารูปชีวิตและนามชีวิตขาดในอัตภาพนี้

คำถาม เราเห็นต้นไม้ใบหญ้า ไม่เที่ยง เมื่อเราจะตายถามว่าจะมัน ใจได้อย่างไร
ว่าสิ่งที่เราคิดจะสามารถใช้ได้จริงจากสุดตะ

ถ้าเราคิดหรือวิจัยแยกแยะ เป็นจินตตามยปัญญา
เป็นความคิดลึกซึ้งขึ้น ชัดขึ้น สามารถต่อ ยอดความ
เข้าใจไปมากกว่านั้น

อาศัย โยนิโสมนสิการที่เกิดขึ้นจากการฟังและการคิดเป็น
ปัจจัยแก่การมนสิการแล้วเห็นประจักษ์ ไม่ใช่เห็นแค่ต้นไม้
ใบหญ้า

มนสิการจนเห็นว่าจริงๆแล้ว การที่มีจักขุปสาท และมี
รูปรามณ์ที่เรียกว่าต้นไม้ใบหญ้า และมีจักขุวิญญาณ
เกิดขึ้น เป็นการเกิดขึ้นของชั้น ๕

ทำให้ผัสสะเกิดขึ้น เวทนาเกิดขึ้น ตัณหาเกิดขึ้น
ความชอบใจและไม่ชอบใจเกิดขึ้น เราไม่ได้มีขณิมา
ปฏิบัติจากการเห็นเลย เราไม่ได้เห็นทุกข์เลย

หากเราเห็นทุกข์ที่เกิดขึ้นจากการเห็น เราจะต้องเห็นว่าเราจะต้อง
ทำกรรมด้วยตัณหา เราจะต้องไปมีตาอย่างไม่จบไม่สิ้น
หากโทสะเกิดขึ้นจากการเห็นแล้วทำกรรม เราจะต้องได้ตาของสัตว์นรก
หากราคะเกิดขึ้น ในการทำกรรม เราก็จะได้ตาของเปรต
หากโมหะเกิดขึ้น ในการทำกรรม เราก็จะได้ตาของสัตว์เดรัจฉาน
หากมีทิวฐิเกิดขึ้น ในการทำกรรม เราก็จะได้ตาของอสุรกาย
การได้ตาของมนุษย์ เทวดา พรหม อรูปพรหม
การได้ชั้น ๕ ชั้น ๑ ชั้น ๔ ที่เป็นไปในสังสารวัฏก็คือได้ทุกข์
ความไม่รู้จักทุกข์นี้เป็น โทษหนอ

เมื่อเห็นความจริง จะปฏิบัติเพื่อความเบือนหาย ความคลายกำหนด เพื่อความตรัสรู้
นี้เห็นประจักษ์จริงๆไม่ใช่แค่ตรึกอย่างเดียว การฟัง การมนสิการทั้งหลายเป็นปัจจัย
แก่ภาวนามยปัญญา อาศัยสุดตะและจินตมยปัญญา

การเห็นความจริงประจักษ์ขึ้นมาได้ คือเห็นทุกข์เกิดขึ้นจากการเห็น
คือเห็นขันธ ๕ ที่เกิดขึ้น และเห็นทุกข์สัจ เกิดขึ้น

และเห็นตัวสมุทยสัจจะ คือ อวิชชา ตัณหา อุปาทาน ที่จะทำกรรม
ต่อ และเห็นขันธ ๕ ที่จะเกิดต่อไปคือ ชาติ ชรา มรณะ

พอเห็นความจริงแบบนี้ก็ตั้งสติว่าไม่ให้วิชชา ตัณหา อุปาทาน
สังขาร และกรรม เกิดขึ้นจากการต้องพัวพันกับทุกข้ออย่างนี้อยู่
ทำให้วิชชาเกิดขึ้น ทำให้ปัญญาเกิดขึ้น ทำให้สติเกิดขึ้น ทำให้
ความเพียรที่สร้างสรรค์ เกิดขึ้น เป็นสติปัญญา
ถ้าอย่างนี้ชัดเจน มันเห็นเส้นทางจริงๆ กำหนดได้ชัด ในการดำเนิน
ชีวิต

ทุกประเด็นเห็นประจักษ์ชัดขึ้น เร็วขึ้น เห็นว่า
ปฏิจสมเด็จพระปราชญ์เกิด เกิดขึ้นจริงๆ

นี่คือทุกข์เกิดขึ้น สมุทยสัจจะเกิดขึ้น นี่เป็นการหมุนไปใน
วัฏฏะ สติสัมปชัญญะเกิดขึ้นมีความรู้ความเข้าใจ ปิดดวงจร
ปฏิจสมเด็จพระปราชญ์เกิด

ทำวิชชาให้เกิดขึ้น ทำปัญญา สติ ความเพียร หยุดการสืบ
ต่อของอวิชชา ตัณหา อุปาทานเกิดขึ้น ไม่ทำกรรมที่เป็นไป
ในวัฏฏะ สติปัญญากำหนดนิโรธสัจจะ นี่เป็นมรรคสัจจะ
เรียกว่าธัมมานุธัมมปฏิบัติเกิดขึ้นในชีวิตจริง

คำถาม การเป็นทุกข์เพราะหิว จะมองอย่างไรให้เป็นทุกข์ลั้จะจริงๆ

การเป็นทุกข์เพราะหิว เป็นเรื่องของขั้นที่ ๕
ร่างกายต้องการอาหาร
หรือความอยากคือตัณหา ต้องการอาหาร
ต้องแยกให้ออก

ทุกข์ใจเพราะตัณหาบีบคั้น
เมื่อตัณหาไม่ได้ตั้งใจ ก็ปรุงแต่งเป็นทิฏฐิ น้อย
เนื้อดำใจว่าทำไมต้องทรมานแบบนี้
เห็นตัณหาต้นกระเสือกกระสนแบบนี้ต้องตื่นตื่น
ที่ทำให้ตัณหาร้องไห้ได้

ความเห็นที่ยังไม่ตรงก็ปรับให้ความเห็นเป็นสัมมาทิฏฐิ
ใหนักถึงว่าพระอรหันต์ทั้งหลายท่านไม่ฉันอาหารหลังเที่ยง
เราจะเดินตามรอยของพระอรหันต์บูชาคุณของ
พระพุทธเจ้า เราอยากเป็นสัตว์สะอาดฝึกตน ละตัณหา
มานะทิฏฐิ

หากปัญญาควบคุมได้ ตัณหาก็ก็นมดบเทา

คำถาม เห็นทุกข์คือความตายไหม มีนัยยะหมายถึงอะไร

ชาติทุกข์ หากเรามองตัวสภาวะไม่เห็น
ท่านให้มองสภาวะบัญญัติมาสัมพันธ์ก่อน เช่นการเกิด ในครรภ์
ปฏิสนธิในมดลูกของแม่เหมือนหมูตัวนอนที่อยู่ในที่ชื้นหรือที่แฉัด
ในขณะที่แม่ ยืน เดิน นั่ง นอน กินของร้อนของเย็นมีผลกระทบ
ทั้งหมดทุกขั้นตอน เป็นความทุกข์จริงๆของหมูส์ตัว

ตอนคลอดที่ออกจากช่องคลอดที่เล็ก เจ็บปวด
ทรมานจากการครูดผิวหนังที่อ่อนเหมือนเอา
มีด โคนแล่เนื้อ ต้องมากระทบกับอากาศภายนอก
นี้เป็นชาติทุกข์ ให้มองเห็นความจริงตรงนี้

แท้ที่จริงคือมองเห็นชั้น ๕ เกิด ชั้น ๕ แก่
ชั้น ๕ เจ็บ ชั้น ๕ ตาย
ต้องแบกชั้นธภาวะ ต้องบริหารจัดการ

ทุกข์ตามมาเพราะมีชั้นธภาวะ ล้วนเป็นที่ตั้งแห่งทุกข์

โสกะ

ความแห้งใจ กิริยาที่แห้งใจ ภาวะของผู้แห้งใจ
ณ ภายใน ความแห้งผาก ณ ภายใน ของบุคคล
ผู้ประกอบไปด้วยภัยพิบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง
ความทุกข์ธรรมอย่างใดอย่างหนึ่งมากระทบแล้ว
นี้เรียกว่าความ โศก

คำถามว่าเราจะมองตัณหาก่อนหรือจะมองทุกข์ก่อน

เรื่องการปฏิบัติจริงๆ ทั้งทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค
จริงๆแล้ว ให้เจริญสติ

ตัวสติที่เกิดขึ้น ปัญญาที่เกิดขึ้น ความเพียรที่เกิดขึ้น สมาธิที่เกิดขึ้น
ขึ้น ความดำริชอบ สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีวะ
ข้อปฏิบัติขั้นเน้นตรงนี้

เมื่อมีความเข้าใจเรื่องสติแล้ว จะไปกำหนดหมายตัวไหนไม่
เป็นประเด็น แม้จะไปกำหนดนิโรธก็ยังได้

กายมีอยู่ก็เพียงเพื่อให้สติมั่นคง
กายมีอยู่ก็เพียงเพื่อให้ญาณ เข้าไปรอบรู้
ไม่ใช่ให้กายมีอยู่ เพื่อให้ค้นหาและทฤษฎี อิงอาศัยในกายนั้น

เวทนามีอยู่ก็เพื่อให้สติและญาณ เจริญขึ้น
จิตมีอยู่ก็เพื่อให้สติและญาณ เจริญขึ้น
ธรรมะมีอยู่ก็เพื่อให้สติและญาณ เจริญขึ้น
อบรมศีล สมาธิ ปัญญา เพื่อให้มรรคเจริญขึ้น
รอบรู้ทุกข์ ละสมุทัย จุดหมายคือประจักษ์แจ้งนิโรธ